

MÙA THU NÀO CÓ BÊN EM

Cư sĩ Liên Hoa

Mùa thu là mùa đẹp nhất trong bốn mùa. Xuân thì quá rực rỡ, phô bày tất cả tấm thân màu sắc. Hè như tiếng hét rền vang, đầy sức sống, hùng hực lửa giận hờn. Đông thì co lại như một buổi chiều cô tịch, lắng đọng trong nỗi u hoài, trống vắng, dù là chờ đợi, dù để nhìn lại. Nhưng thu lại là sự tiếp nối, dung chứa cả bốn mùa. Không có một vẻ đẹp nào, không một màu sắc nào lại êm dịu như màu vàng êm ả, tha thiết chiếm sâu tận đáy lòng. Từng chiếc lá vàng rơi, chơi vơi trong gió như tấm lòng trái rộng, phủ khắp đất trời. Đẹp! Cái đẹp nồn nà, tuyệt diệu mà không có gì so sánh được.

Màu vàng cũng là màu của đất có thể dung chứa được tất cả những sự dơ bẩn, sạch sẽ, giận hờn, vinh nhục v.v...không giận, không hờn như Kinh Tâm Địa Quán đã nói, đó cũng là màu chiếc y vàng mà các tu sĩ đang khoát, như màu đất, màu của nhãn nhục, màu của tấm lòng cru mang, chuyên chờ cuộc đời, chia sẻ vì sự đau khổ của con người, đó cũng là màu của mùa Thu, để rồi khẽ nói...

*Từng cơn gió thu về
chờ theo những mảng thu
thu lung linh trên nước
thu tràn đầy muôn nơi*

*Gió thu se se lạnh
vàng lá, vàng đường đi
từng lá rơi bâng khuâng
nhưng nhớ chốn đi về*

*Ta nhìn trên tóc em
từng bài kinh thu ướp
thu dịu dàng môi em
rộn ràng trên tà áo*

*Cầm lấy những tảng thu
ôm ấp tình vừa chớm
có bao giờ em hỏi
thu vui đùa bao lâu?*

*Mười mấy năm xa cách
gặp em lại mùa thu
áo xưa nay đổi màu
tràn đầy Kinh nhãn nhục*

*Tóc mây mùa thu đỏ
đã đổi thay bao giờ
nhìn em, ta chợt thấy
Thu tràn đầy trong em.*